

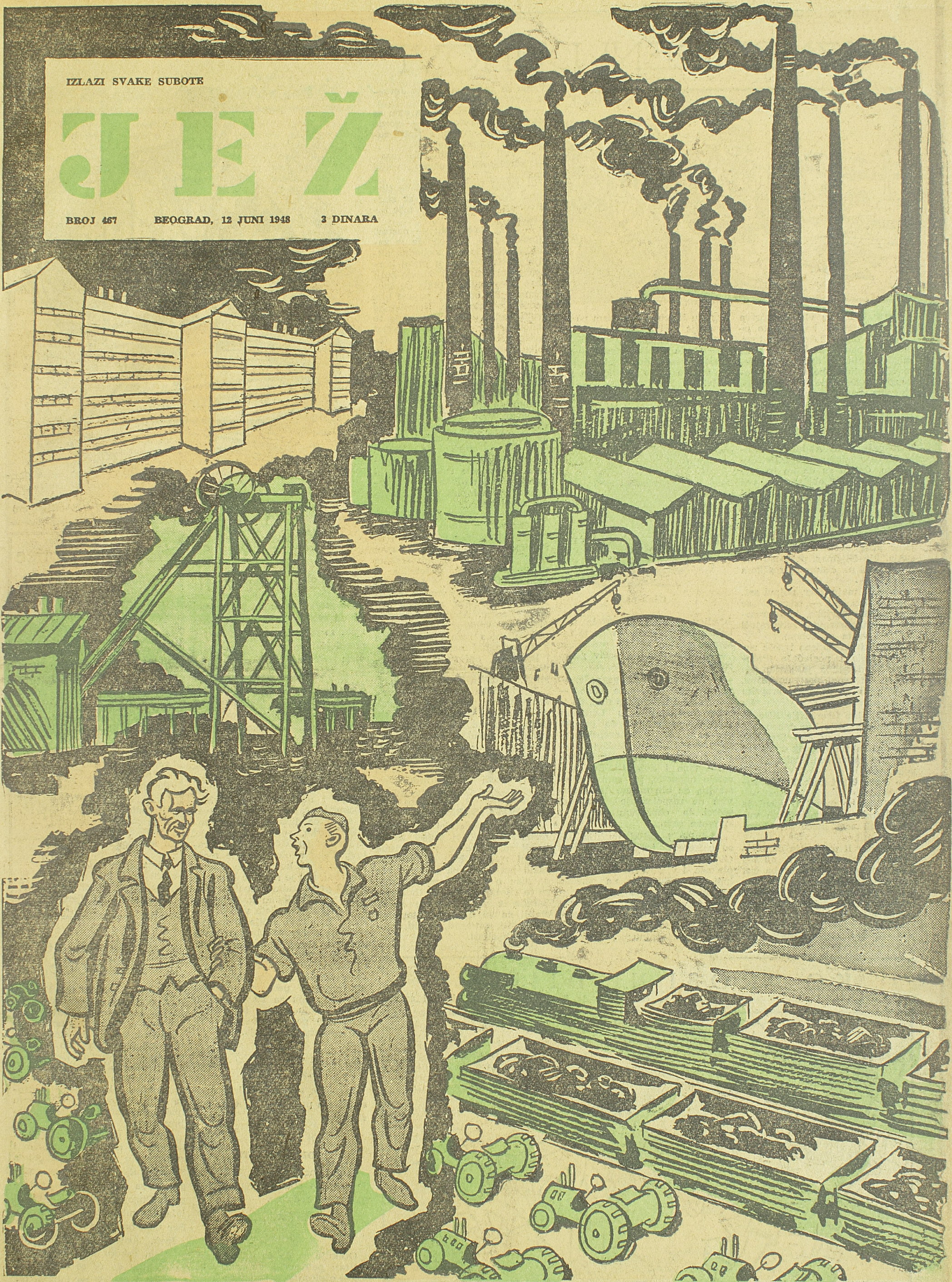
IZLAZI SVAKE SUBOTE

JEŽ

BROJ 467

BEOGRAD, 12 JUNI 1948

3 DINARA

NARODNI ZAJAM

— Vidiš, sine, interes je 100% . . .
— Ama, tata, veći je tu interes.

UZNEMIRENI DUHOVI

U SOBI je vladala mrtva tišina, kako se to obično kaže. Osim toga, bila je i polutama. Svi uslovi za mistiku bili su dakle, ispunjeni. Na sredini sobe nazirao se okrugli sto na kome je s dostojanstvenom pažnjom bilo položeno šest ruku: tri lijeve i tri desne. Po jedan par pripadao je trojici, inače nimalo mistične gospode koja su sjedila oko stola. To su Glab-paša, Emir Abdulah i veliki muftija održavali spiritističku seansu. Čekali su da im se javi duh, ali ne neki običan duh, već duh — kapacitet, koji bi mogao da im otkrije tajnu kako se brzo i efikasno istrebljuju Jevreji.

Nema sumnje, duh je u vrijeme svog ovozemaljskog bitisanja, bio Nijemac, pošto su mu se obraćali na čistom njemačkom jeziku:

— Ajde, majn liber, pojavi se...
— Ih bin da! — odazva se glas jednog čovjeka, koji gromko trupnu petama, zatvarajući pažljivo vrata za sobom.

Spiritisti iznenađeno trgoše ruke sa stola i pogledaše pridošlicu. Pred njima je stajao tip obučen u englesku uniformu, preko koje je prebacio arapsku bijelu pelerinu.

To nije bio firer. Nije ličio ni na Gebelsa. Nije bio debeo kao Gering, ni mršav kao Štrajher. Nije ličio ni na običnog duha, jer nije bio prozračan, kako je to uobičajeno.

— Jeste li vi duh ili živ čovjek?

— Kako se uzme! U meni je duh Romelovih „pustinskih vukova“, ali sam inače živ. Izvolite pipnuti.

— Imate li uvjerenje da niste Ciganin ili Jevrejin? Ili, ne daj bože — Sloven! Nama treba čist arijevac, i to Nijemac.

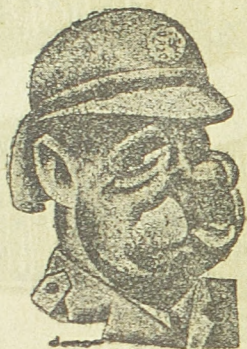
Došljak robustnim pokretom razgrnu grudi i pokaza dva tetovirana slova SS.

— Moje ime je SS-general Ajhman, šef štaba njemačkih o-

ficira u Kairu. Došao sam po instrukcije i čuo sam kad ste me pozvali da uđem.

— O, pa izvolite sjesti! — zagrajaše veselo domaćini. — Kao da vas je samo Providenje poslalo!

Glab-paša je zadovoljno trljao ruke, Abdulah se lako pokloni, a veliki muftija je gladio malu

Glab-paša

bradicu. Mistika je ostala tek koliko dekora radi, ma da je razgovor postao sasvim prozaičan.

— Došao sam na poziv generala Glaba.

— Ne generala, nego paše, — popravila ga Glab-paša lično. — Zar vi ne znate, dragi moj, da je onim našim, tamo u Londonu, izletjelo pa pristali da povuku sve naše oficire iz arapske legije? Od titule engleskog generala nije mi ostalo ništa izuzev plate, čina i dužnosti. Sve sam ostalo napustio, jer sam dao ostavku, da bih mogao da se stavim na raspoloženje arapskoj vojsci. Ja obožavam Arape i spreman sam...

Abdulah i veliki muftija bili su potreseni teškom sudbinom Glab paše. Oni samo što ne zaplakaše, i vjerovatno bi i zaplakali da Glab-paša ne skrenu razgovor na drugu stranu.

— A vi, dragi kolega, vi ste srećni što ste Nijemac. Vi se slobodno možete boriti, ne krijući svoju nacionalnu pripadnost.

Vama su za borbu protiv Jevreja otvorena vrata.

— Ja sam spreman da vam se stavim na raspoloženje! — gordo reče Ajhman, nježno škripeći zubima pri pomenu Jevreja.

— Vidi se odmah viša rasa... — konstatova uzbuđeno veliki muftija.

— Divni ljudi! — dodade tiho Emir Abdulah, pogledavši stidljivo Glab-pašu, od koga nije zatražio riječ.

— Naši uslovi su: — nastavi Glab-paša — oslobođenje iz zarobljeničkih logora, slobodna akcija protiv Jevreja u prvoj borbenoj liniji, hrana i odijelo bolji nego u vermahtu i plata po sporazumu. Ko od vaših pogine ima pedeset od sto više. Hoćemo na svaki način da vam učinimo to zadovoljstvo da ispunite zavjet vašeg velikog vođe. Vi, kao inteligentan čovjek, razumijete našu velikodušnost.

Ajhman inteligentno potvrdi glavom. Veliki muftija dodade: — Hoćemo da vam pružimo priliku da osvojite Jerusolim i ostvarite vaše velike antisemitske ideale. Ja zahtijevam da se ta velika čast dodijeli vama.

— Da, — oduševi se Ajhman — sjećam se vaših posjeta Berlinu, za vrijeme rata za životni prostor. Vi ste divan tip i ne zadržavate nimalo iza naših najvećih ideologa.

Muftija se muftinski osmjehnu.

Razgovor je tekao u tonu punom povjerenja, poslovnosti i uzajamnih komplimenata. Ajhman je angažovan sa cijelim štabom njemačkih oficira, podoficira i vojnika. Ugovoreno je da se stavi pod komandu vrsnog Arabljanina Glab-paše, poštenog Engleza Emira Abulaha i odanog Germana velikog muftije. Iako prikupljeni s raznih strana, iliti kako kaže naš narod „s koca i konopca“, oni su složno odredili svoj cilj: osvojiti Palestinu. Nafta nije spominjana.

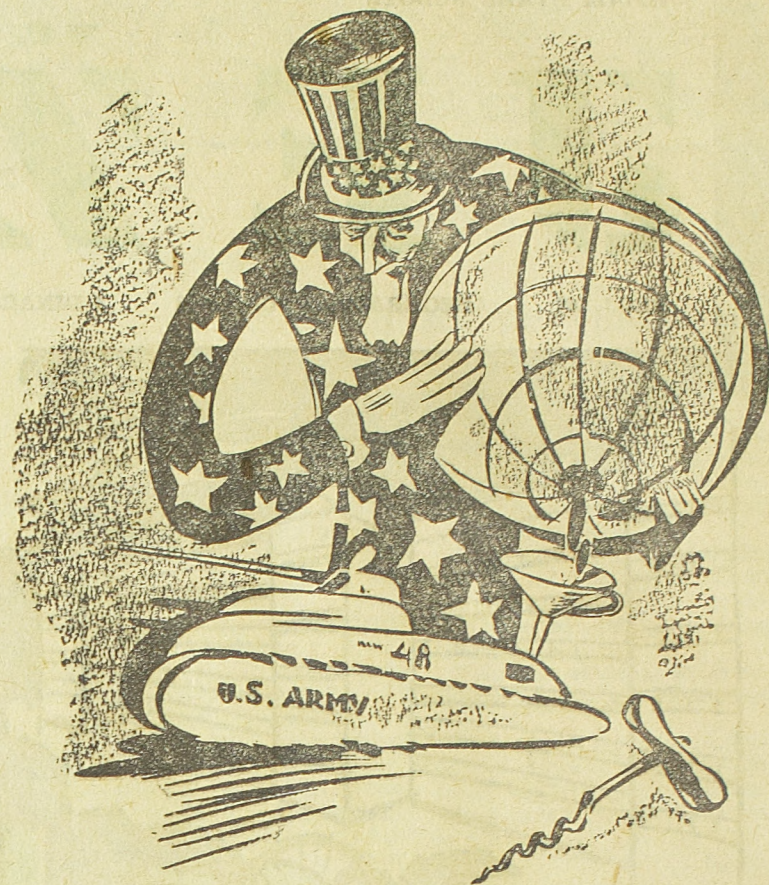
Spiritistička seansa je završena. Naime, duh koga su zvali nije uzdrmao okruglim stočićem, kako je to red, ali je cijelo vrijeme bio prisutan. Samo, mjesto da se javi iz etera on je progovorio iz njihovih usta i tako se lijepo s njima sporazumilo, da su se svi razišli veseli i zadovoljni.

A. Pavlović

STRUČNA TERMINOLOGIJA

Inostrani savjetnici u grčkoj monarhohastičkoj vojsci zahtijevali su da se za njih izrade džepni rječnici koji bi sadržali samo pet riječi na grčkom. Ma da nisu u brzini naznačili koje su to riječi, lingvisti iz Caldaris-Sofulisove vlade odmah su se sjetili da su u pitanju termini: premlatiti, zatvoriti, spaliti, objesiti i strijeljati.

INOSTRANI HUMOR

(„Voorwaarts“ — Amsterdam)

NAUKA

Nafta i njeni derivati

Ne mora čovjek da je magnat pa da zna kako se dobija nafta i šta se od nje dobija. Međutim, petrolejski magnati znaju još i više; oni znaju ne samo kako se nafta dobija, nego i kako se gubi, ako se ne čuva svim mogućim sredstvima. Oni pouzdano znaju da se nafta ustvari najčešće dobija tek ako je drugi gube...

Što se tiče naftinih derivata, obično se smatra da su to: petrolej, benzin, parafin i slične stvari (uključivši tu petrolejske lampe i milikere svijeće). Međutim, značajniji naftini derivati su razne diplomatske i finansijske čarke, spletke i podvale, zatim razni sukobi, pa čak i ratovi. Tako u obradi nafte može se doći i do krvi. Inače, što se tiče krvi, nju je mudrac Klemanšo još prije trideset godina uporedio sa petrolejom kada je rekao da kap petroleja vrijedi koliko i kap krvi. Dalje, u naftine derivate mogu se ubrojati razni kraljevi, emiri, kanovi, ministri, pa čak i čitave države. Kao što se benzin upotrebljava za pogon eksplozivnih motora, tako se i ovi naprijed pobrojani derivati upotrebljavaju za stavljanje u pogon raznih mašina (naravno i glasačkih) pomoću eksplozije ili bar pomoću zveckanja.

RAT I MIR

Zaraćene strane u Palestini usvojile su primirje. Borbe se nastavljaju.

FORMALNOSTI

U provinciji Bolonje zavedeno je opasno stanje. Prema tome, stanje je redovno.

ERZAC

Očekuje se da će mikado abdicirati petnaestog avgusta. Ova vijest ožalostila je izvjestan krug podanika Sina Neba. Olakšanje je došlo tek poslije obavještenja da će general Makartur ostati i dalje u Japanu.

Hofmanove priče

Rata-trata rata-trata — ostade bez rezultata. Trust mozгова »pomoć« nudi, trust mazgovga za njom žudi.

Staru pjesmu Ujka svira da čar sebi isplanira, a note je za to dala cpereta »Plan Maršala«.

Hofman kesom zveckta vješto k'o da iz nje nudi nešto, ali čim je neko takne — već se brzo dalje makne.

Poodavno »pomoć« stiže, — sve je manja što je bliže, al' to ipak nisu trice: duvan, ljepak i šibice.

U buntovne zemlje neke šalju puške i pendreke, — krstarice tamo plove: u mutnom se ribe love.

Vijest pade iznebuha: biće rada, biće kruha, biće svega, — al' će sve to na Kukovo stići ljeto.

Dok se ne raskvoče

JAJA su, uopšte uzevši, malo neobičan artikal. Kažu da je čak i Kolumbo rješavao neki problem u vezi s jajetom.

Pa kad stvari tako stoje, onda nije nikakvo čudo što su jaja postala problem i za Zemljoradničku zadrugu u Kopčiču. Ravno 10.000 komada zakopčalo se za prodavnicu i kancelariju Zadruga — pa ni makac! Ne znaju ljudi prosto šta će sa tolikim jajima.

Ali da bi stvar bila još čudnija, jaja su nerješljivi problem i za susjednu zadrugu u Bugojnu. Samo, dok u Kopčiču ne znaju gdje će sa grdnim jajima, zadruga u Bugojnu propade tražeći jaja, ali nikako da ih pronađe. Bar tako ona tvrdi.

Ipak, smatra se da će ovaj problem uskoro biti riješen, jer se očekuje da će se Zadruga u Kopčiču, koja leži na tolikim jajima, uskoro raskvocati — pa će se to, valjda, čuti ne samo u Bugojnu već i malo dalje.

KO PROSINE DIJELI

Engleska je odbila da da Francu skoj ranije obećani zajam.

MALI ĐOKICA PIŠE »JEŽU«

Gde je deda najtanji

ČIKA miša dono muštuluk za domaći zajam a deda kaže aha nemate para a mnogo vam treba pa ste sigurno raspisali za pola budžeta a čika miša kaže malo manje za dvaesti deo a deda kaže pa da vratite kroz dvoes godina a čika miša kaže vratićemo malo ranije, za četiri godinice a deda kaže a je l dajete jedan osto il dva osto kamate a čika miša kaže malo više, deset osto a deda skoči kaki deset osto, ako je to istina seći me di sam najtanji.

A sutra ispalo da deda nije najtanji oko vrata i kad je video u novinama dreknovo ovo je propaganda ništa drugo a čika vasa ga pita kaka propaganda a deda se obrecnu zna se kaka, njojva jer di može tako brzo d amortizuju e vidi se da nemaju stručnjake za predratne dugove i onda su počeli da šapuću al sam čuo da bi oni rado uložili pa čak i čika vasa što kuka da nema od čega da živi volo bi da se osigura na malo više a dedi se sviđaju oni zgodici a nikaki porez ne plaćaš pa kaže od mečku i dlaku kad uva-tiš zdravo je.

I deda stao da grdi što se uzimaju pare od narod jer zajam je za ljude što žive od rentu i što se razumu u finansiske nauke al došo čika boža što je bio u svim upravnim odborima pa kaže more nemoj da se zanosite i pravite reklamu za zajam, zar niste pročitali da obveznice glase na ime a ne na donosioca ko u mirno doba i di moš da priznaš da si prištedio koju stotinicu iljada u znoju lica svoga a drugo kako moš s njima da trguješ kad piše čije je a moš samo da je preneseš na članove familije i posle je deda osto da psuje i to mi je neka demokratija kad obveznice nisu inkognito.

Čika čira s đerma pokušo da bojkotuje zajam jer je on taze gubitnik špekulantske bakalnice a deda mu kaže more čiro oni će ga upisati te upisati pa makar se mi i rukama i nogama koprcali i još će biti taka jagma da će na red čekati, eto moj čiro šta smo dočekali a čika đura iz savamale kaže more šta će mi obveznice kad će biti rata a deda kaže ne dajem ja ništa na ladni rat kad nije vrući al je nastalo neprijatno stanje i kad je ušo čika sima i pito šta radiš pajo a deda kaže ljutito tucam vodu u avanu.

I već u nedelju počo deda kampanju pa kaže meni i dani deco moja d učite dobro pa će deda da vam kupi po koju obveznicu a meni kaže ej bre štene jedno i vi deca dobite pravo glasa na zajam pa sam za vas odvojio neku arkavicu da vam ne prebacuju oni vaši a onda mi saopštio da će moje biti jedno polovče od pet stotinariki a ostalo samo kobajagi al ako koja moja izvuče zgoditak dobiću šah a možda i bicikl i zato kaže treba da se moliš bogu il ko vam je nadležan d izvučeš neku premiju a ja vidim da deda po starom običaju proba da špekuliše al nisam ništa reko jer znam da od toga nema ništa.

JEDINA MANA

Štampana je nova geografska karta FNRJ.

— Gle, nova karta, s novim prugama!
— Ali, brzo će da zastari. Moraće da se unosi i ovo što sada gradimo.

ŠTEDNJA MAŠINA

IMA PREDUZEĆA koja se bore protiv trošenja mašina i prosto se takmiče da ih što duže ostave bez upotrebe.

Preduzeće „Transjug“ dobilo je 26 specijalnih lakih plugova za oranje u brdskim krajevima i četiri meseca brižljivo ih čuvalo. Da su razasli kome treba, plugovi bi se satrli — toliko se traže. — Zahvaljujući ovoj štednji, čak im je skočila vrijednost za 30%, jer je preduzeće platilo 12.000 dinara ležarine.

Dva velika kompresora dobila su jednomjesečnu poštedu od „Tehnoprometa“, a od početka ove godine tri revolver-struga i nekoliko kerger-strugova dembelišu kod „Morave“. Dalji izgledi na štednju su vrlo povoljni, jer su strugovima raznijeti pojedini dijelovi.

Šta bi bilo od „kiper“-mašine kad bi nešto preduzeće „Granič“ počelo da prevozi njome tvrde kamenčure! Ali preduzeće je shvatilo značaj štednje i šteti mašinu, niko ne smije da je pipne. Ni pumpa za izbacivanje vode gotovo nikad se ne maltretira, nego se voda lijepo crpe kantama.

Ovim štedišama jasno je kao dan: ono što duže leži, duže traje. Ali oni kojima su potrebne mašine smatraju da je ova štednja dotrajala.

★

MANGUP TRANSFORMATOR

Čitavih pet mjeseca skitao se jedan omanji transformator od tridesetak hiljada kilovata po savskom pristaništu kod Beograda — vjerovatno zato što ima nomadsku dušu. Pred kraj petog mjeseca, radosno iznenađenje izazvala je Uprava vodovoda iz Pančeva svojom izjavom da je transformator njeno vlasništvo, samo ga ona nije mogla preuzeti, jer ne zna gdje će s njim. Uprava je, inače, spremna da za koji mjesec svrši i tu formalnost, a transformator neka se dotle još malo oporavi na svježem vazduhu i prijatnim kišicama.

★

NEUKROČENI BAGER

Prošlog mjeseca među graditelje frontovske pruge Bosut — Bijeljina stigla je radosna vijest. Ministarstvo saobraćaja FNRJ šalje im pomoć. U Bijeljini je stigao bager koji svojim kapacitetom zamjenjuje brigadu od 250 ljudi. Ala će posao da plane — taj čelični kolos ima samo da guta zemlju.

Ali sa bagerom nije niko stigao ko će da ga stavlja u pogon i rukuje njime. Ministarstvo je zaboravilo da pošalje i stručnjake uz bager. Stajala bagerska sila čitavu nedjelju. Najzad se neko ohrabrio i riješio da okuša sreću. Zajašio na leđa kolosa i nasumce pritisnuo dugme. Neukročena snaga se pokrenula i — porušila krov čitavog jednog magacina. Razbježali se ljudi, napustili misao da potčine spravu svojoj vlasti.

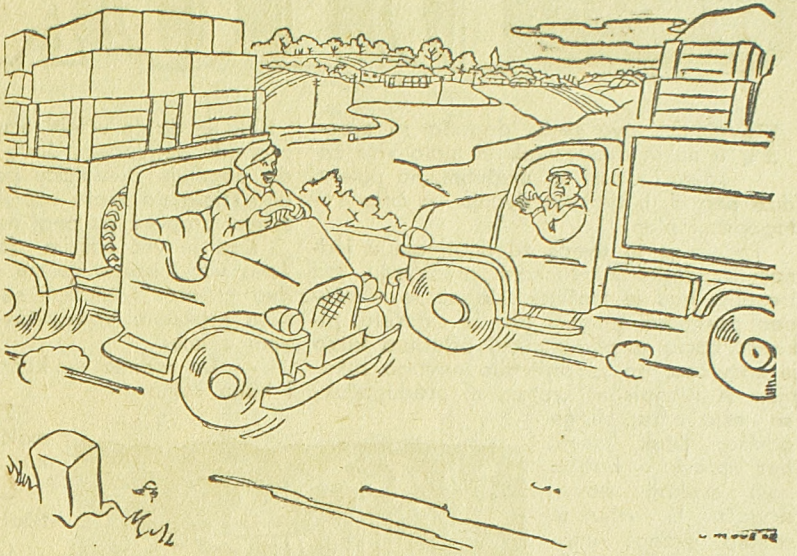
I bager tako stoji u Bijeljini, obilaze ga građani, babe pričaju unučićima užasne priče o metalnom čudovištu, a Ministarstvo saobraćaja je ostavilo u arhivu akt o izvršenoj isporuci bagera za gradnju pruge Bosut — Bijeljina.

Šalajke sela i grada

Spremaju se star i mlad, spremaju se selo, grad, svako želi brže, više zajma da upiše — šalaj!

Novo snage stigle sad — dižu Novi Beograd, pa će borbe prve smjene svojski da odmjene — šalaj!

Donijeto je Uputstvo o korišćenju praznih vožnji motornih vozila.

— Ko te uputi s punim kamionom?
— Uputstvo.

Kad je na dužnosti čovek mora da bude uvek budan

DOBRIH ja od preduzeća nalog da putujem u Sofiju. Trebalo je nabaviti neke modele lesa za svilene bube i knjige o svilarstvu.

Lep grad Sofija. Svrših sve poslove, ali se i provedoh i ostade mi taman koliko za treću klasu putničkog voza do Beograda, nešto malo da usput prezalogajim i da se tramvajem vratim kući.

Ponesoh na stanicu svoj kuferski kofer s knjigama i onim modelima, ali nešto poranio. Morao sam da čekam voz. Prisedoh zato u čekaonici da izvršim i tu svoju poslednju dužnost da u Beograd odnesem ono što sam u Sofiji dobio nešto na poklon a nešto kupio. I za vreme te dužnosti meni se pridrema. Mislim, ima vremena. Naslonih se na zid i zadremah.

Iz slatkog sna trže me zvon:

— Džangara, džangara, džangara! Beograd...

Koćih ti ja kao oparen, potrčah da ne propustim voz, pa i ne čuh da on više i dalje: — ...Niša, Pirota, Caribroda... za Plovidiv.

I tako utrčah ja u pogrešan voz. U onaj što je došao iz Beograda.

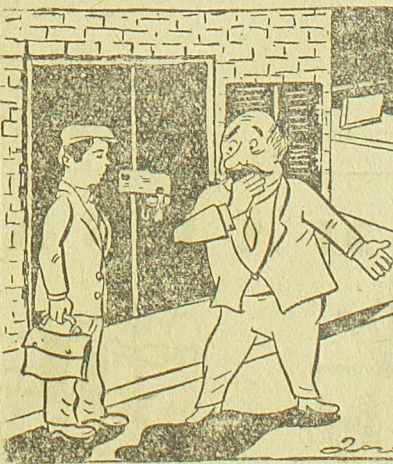
Prođoh kroz jedan vagon tražeći mesto. Kad jedan mlad čovek meni:

— Čika Migole, i vi ovde u Bugarskoj Vidim — naše kuće.

I sedoh kraj njega. Krenu voz. Malo posle, razume se, naiđe kondukter. Traži karte. Nas dvojica u najvećem razgovoru. Ja sam dosta razgovoran čovek, pa nešto pričam opširno, a onaj bratko kondukter čuje da govorimo srpski pa meni kaže:

PLOMBIRANJE

Kod Svete Vasiljevića, trgovca, pronađen je zubarski materijal u vrijednosti preko 3.000.000 dinara.

— Dajder, gazda Tozo, dvije kile materijala za plombiranje zuba.

— Nema više, sve mi je za-plombirano.

— Ništa, az šte dojda pokasno.

Pitam ja onoga svoga dobrog poznanika čije ime ne znam:

— A kuda vi, dragi prijatelju, putujete? Da li se vraćate u Beograd?

— Uskoro se vraćam, ali moram da svršim još jedan posao.

— Gde? U Nišu?

— Ne, u Plovidivu!

Sad svi toliko geografiju znamo da je Plovidiv na pruzi Sofija—Carigrad. Ja njemu velim:

— Pa vi ste pobrkali voz: ovaj ide za Beograd, a ne za Carigrad.

— Čika Migole, kaže on meni, vi pravite viceve u „Ježu“ ali vidim i u vozu. Ovo je Sofija—Carigrad.

Sad, ja se malo uplaših, samo verujem i to mi je jedina nada, da ovaj mladić hoće da se našali sa mnom! Pa mu kažem:

— Drugom vi to!

Kad utom naiđe onaj kondukter što reče da će doći pokasno. Dadoh mu ja kartu, a on zavrte glavom, i prijateljski mi objasni da je ovo voz koji ide za Plovidiv i da ćemo mi za koji čas biti već pred Plovidivom.

Moj dobri i dragi poznanik čije ime ne znam vide moju zabunu pa mi ponudi zajam, jer kondukter reče kako mora da se plati i karta i kazna. Ne ka braća Bugari sa strane u-mešase se u moju korist objašnjavajući kondukteru kako sam ja Srbin pa nisam dobro razumeo koja trena, a to će na bugarskom reći voz, ide na zapad a koja na istok. Kondukter je već bio poljuljan između osećanja bratstva i dužnosti. Ali, ja, kada sam već obezbedio zajam tražio sam da se dužnost izvrši. Dužnost pre svega! I platih tuđim parama.

Nadoh se sad u Plovidivu. Treba kući. Onaj moj prijatelj, moj dragoceni prijatelj, kaže meni već na stanici:

— Ništa se ne brinite, čiko. Ja ostajem ovde samo jedan dan, bićete sa mnom na moj račun, a sutra ću uzeti dve karte do Beograda.

— Hvala vam po sto puta.

Zato što sam na dužnosti, noseći knjige i materijal za naš zavod, zadremah, ode mi nešto više od pola plate. Dođuše, dobrom mladiću otplađujem u ratama. Ali u zavodu me dočekase još s vrata:

— Gde si pobogu čoveče? — Pošlji, kažu takvog u vojsku, pa sedi i plači.

Ja, uostalom, osećam da sam kriv. Otsad ću znati: dok si na dužnosti, ne dremaj, čak ni u železničkoj čekaonici.

Milivoje Golubović-Migol

DIONIČARI

RADNJA ove priče događa se svega u nekih dvadesetak ili malo više časova. Odonosi se, međutim, na daleko duži period, u svakom slučaju na čitav Petogodišnji plan.

Počelo je to uveče za linotipom u jednom novinsko-izdavačkom preduzeću, od trenutka kad je mašinski sлагаč Jovo iščupao posljednji mogući dim iz cigarete, pikavac bacio u pljuvaonicu, oslušnuo kako je zacvrčao, pa se prihvatio novoga rukopisa. A rukopis ni kratak, ni predugačak; sa nešto cifra, ali ne odviše; čitak, jasan, bez ispravki — baš po volji svakog slovoslagača. U vrhu je stajalo jedino: »maštan petite«, i urednik je, zato valjda što nije imao prilike da što drugo šara, te dvije riječi izuzetno začinio kvrgicama i podvukao i odozdo i odozgo, i sa jedne i sa druge strane. Sve u svemu, Jovo je Uredbu o narodnom zajmu složio ne samo petitom već i s apetitom.

Pošto je, tu za linotipom, propustio kroz prste svako njeno slovo, svaku njenu zapetu i tačku, Jovo se iste večeri, među radnicima štamparije, pojavio i kao najpotkovaniji tumač Uredbe, kao čovjek koji je, dakle, ima — u prstima.

Ni u sitne sate, kad se već približavao kućnom pragu, nije prestao sa svojim komentatorskim poslom, na kome ga je, u odnosu na konkretnu stvar, čist sticaj okolnosti učinio nekom vrstom stručnjaka. Njegov susjed Đoko, drug mu iz štamparije, još ga je zapitkivao: te može li ovako, te može li onako. Kad je saznao da se zajam uplaćuje i u ratama, iz Đokinih usta rasuše se varnice:

— Lako ću, onda, ehe-hej! Pet kao od šale!

Dok je tiho, najtiše što su htjeli ključ u bravi i šarke na vratima, ulazio u svoj stan, Jovi su u ušima još bubnjale Đokine riječi »Lako ću«. »Lako ćeš ti« — mislio je — »kad si jedna duša, jedna guša. A ja, šta tu ima, neću moći tako lako.«

Taman da Jovu uhvati san a njegov sinčić od deset mjeseca i sedam dana (ili će biti osam — o tome Jovina žena vodi tačnu tefer) progovori nešto nerazgovijetno, svrake ga razumjele, i sumnjivo plačno oteže posljednji slog. Jovo počeka, jer taj desetmesečni gospod bog blagoizvoli ponekad da drekne, pa da nastavi mirno da spava, kao da ništa nije ni bilo. Ali beba se javi i po drugi, i po treći put. Pošto inače nije još zaspao, a da ne budi ženu, Jovo se nakani do kolijevke i uze da lju-lja sina Radovana. »A ti, Đoko, neženjo, sad sigurno već rčeš. Lako je tebi. I sa zajmom ćeš ti lako. Ali ja ne mogu tako lako, šta tu ima...«

Još čestito, čini mu se, u prvi san nije potonuo, a Jovu već drmusa nečija ruka. On čuje nad glavom:

— Jovo, izvini, uzmi samo malog, dok Zagu spremim za školu.

Beba mu već sjedi na grudima, nabrekli dlančićima pljeska ga po obrazu, prstić mu pritisnula na oko.

Jovo se već ispravlja u postelji i pokazuje gdje je njegovom sinčiću — nos.

Uzgređ se malčice proteže i kroz glavu mu teče: »A ti sad spavaš li, spavaš...« To se negdje na ivici njegove svijesti nastavlja njegova unutrašnja, zatvorena polemika s neženjom Đokom: »Lako je tebi, i za zajam ćeš ti lako...«

Žena je zatim uzela bebu i Jovo ponovo zadrijemao. Onda ga je opet nešto presjeklo. Trgao se malčice, otvorio jedno oko, i drugo, pa se još i — nasmiješio. Polazeći u školu, njegova sedmogodišnja ćerčica sma-

trala je da će učiniti ocu nažao ako ga ne probudi poljupcem. Jovo je našao snage da pomiluje djevojčicu po kosi, a dok je ona stigla do vrata već je dospio da kroz svijest propusti »a onaj neženja...« itd.

Kad je već sasvim dan osvojio, grgori Jovo vodu ispred česme u kuhini i, između dva grgorenja, služeći se već sinoć stečenom praksom, obavještava ženu o narodnom zajmu.

— Da vidimo — kaže — koliko ćemo i kako ćemo.

Žena se odmah malčice podbočila, baš kao što je predviđao:

— Valjda nam pre-tičel!

Oni, kaže, nisu nikakve gazde.

Jovo se i u kući služi isključivo metodom ubjeđivanja, ali ipak, kad je u nešto sasvim siguran malo podigne glas.

— Gazde upisale što, jal' ne upisale, mi treba da upišemo! — veli.

Dodao nešto o narodu i narodnoj državi. Onda još jednom klimnu glavom:

— Eto, tako!

Okrenuo Jovo pa govori i o kamati, o zgodicima, o kratkom roku amortizacije.

— Pa da l' da upisujemo? — pita žena popustljivo.

— Šta tu ima »da li«, nego kako ćemo, i koliko ćemo, — vraća Jovo tamo odakle je krenuo.

— To da čujem.

Jovo se nakašlja i objavi da će, prije svega, zapeti da još više pređe normu. Tu pred ženom to mu srećno dođe, kao da mu neko pomože. On usto pomisli: »Vidiš, to je već dobra ideja, i to od opšteg značaja!«

Žena klimnu glavom, čak sasvim zadovoljno.

— A onda... onda ćemo da vidimo bez čega možemo... Znaš, ove moje cigarete, to ne vjerujem...

— Ni ja ne vjerujem — spremno dočekuje žena.

Izvinjavajući se, Jovo sliježe ramenima. »Ma da su moguće i takve stvari, onako više u principu« — pomisli, ali se ne usudi i da saopšti misao koja bi ga uvlačila u takvu obavezu. On u tom trenutku čak zapali cigaretu radi demonstracije pred samim sobom.

— Ali, znaš, ja svakog dana po jednu rakiju... — učini pokret rukom koji znači »gucnem« — to... učini drugi pokret rukom: »siječem«.

Žena se čak razveseli.

Otvori Jovo ponova usta, pa ih zatvori. Treba da pređe na neke kućne izdatke, ali opet okrenu po sebi:

— I one sandale što smo se dogovorili da kupimo, da sad ne kupujem!

Čak nalazi opravdanja i za greške u raspodjeli robe:

— Dobro je što ionako nema sandala... Žena se i s tim složi. Ne samo da se smiješi, nego udarila i u mali kikut:

— Na tebi se, bogme, da uštedjeti.

To Jovi sasvim dade hrabrosti i uze da pokaže kako se može uštedjeti i na drugoj strani.

— Ti... ti bi... — zausti.

— Dosta je to što si nabrojao — postavljajući žena barikadu.

I već se opet podbočila i namrštila. U tom se vrata otvoriše kao vihor i, isto tako kao vihor, uletje djevojčica s odriješanom crvenom mašnom u kosi. Baca torbu na sto.

— Veži mi... prilijeće majci i stavlja joj glavu u krilo.

— A ti tata — skakuće zatim oko oca — moraš da mi daš dvjesto pedeset dinara. Zavrtio glavom Jovo sasvim naporedno sa ženom, kao da su se dogovorili.

— Ne moraš da mi daš baš odjednom, — umiljava se djevojčica, pa naglo pređe u strogost — ali da mi daš, moraš! Da upišem zajam!

Oduprla se na prste, ljubi Jovu u obraz. On se zglada sa ženom.

— Dobro — kaže, sasvim savladan u pornošću djevojčice — neka i to ide u onu moju kalkulaciju.

Zaplaka se beba iz susjedne sobe. Majka odletje za tili čas i doletje kao iz puške, sa sinom u naručju. A on se nešto bunji, nije mu pravo što je prespavao čitavo prijepodne, nego bi htio još.

— Kad je tako, — nastavlja žena maloprijatni razgovor — onda i za njega jedna mala obveznica! Jovo se u isti mah i nasmiješi i namrgodi, i pretvori u znak pitanja.

— Neka stoji onaj moj cic. Ne moram da ga šijem — žena sama razvezuje čvor. Jovo je imao slobodan dan, pa je to poslji podne ostao kod kuće. A žena iskoristila priliku, otišla na sastanak AFZ. Kad se vratila, Jovo joj odmah predao sina;

— Evo ti ga, vala!

Imao ga je, kaže, zadovoljno.

Žena drugi put grdi i objašnjava kako je to od njega sramota što ne može ni dva sata da pričuva djecu, ali ovoga puta izišla s drugom temom:

— Uzimam i ja jednu obveznicu, ili cijelu, ili polovinu, dogovorićemo se. Sve žene će da uzmu.

Sad Jova zgrčio gornju usnu. To znači, ne slaže se. Žena mu s usne čita mišljenje i odgovora na pitanje zapisano opet na usni:

— Možemo. Ja ću da ispletem nekoliko džempera. Ti o tome nemaš da misliš.

Jovi se usna polako otkravljuje.

— Još će se ponešto naći, vidjećemo, ići će... cvrkuće žena milo kao da onaj jutrošnji nije nikakav rod.

Uveče, pošto su svi pospali, Jovo uze da sprema lekciju za kružok. Ali po svijesti mu se svaki čas vrmaju događaji toga dana, upliče mu se i Đoko sa onim njegovim »Lako ću« i Jovo mu, kao odgovara kako će i on da udesi pa će ići. Sve tako i u tom smislu.

Ostavio Jovo knjigu, pošao i sam da spava. Uzgređ računao: on tri; djeca po četvrtinu, to je polovina; žena jednu. Pa to je četiri i pol! Skoro pet, kao i Đoko, ma da ovdje nije baš sve tako prosto kao kod Đoke.

Ulazeći u spavaću sobu Jovo je zaželeo da za trenutak pogleda čitavu svoju porodicu. Okrenu prekidač. Žena spava dubokim snom. Čerčica se izokrenula, leži poprijeko. On je ispravljajući, gladi po kosi. Sin mu se otkrio, podigao nožicu uvis.

— Vidi, vidi — omaklo se Jovi glasno — i sve to sad kao neki dioničari Petogodišnjeg plana!

Ali najmanji dioničar se javio, ma da dosta skromno. Ipak, pošto to može da bude i vrlo opasno za san svih ostalih otac brzo ugasi osvjetljenje. Počeka malčice. Mali dioničar je začutao i sasvim se umirio. Tiho, da ne poremeti nikog, pored ovo troje dioničara Petogodišnjeg plana leže i Jovo, najveći dioničar u porodici.

M.

UZALUD

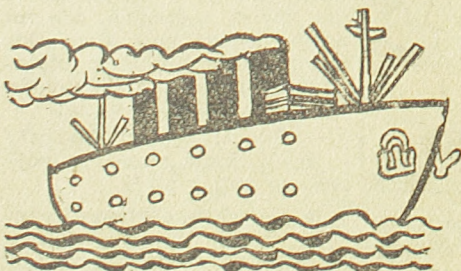
JOVANOVIĆ

— Kod ovoga sam badava išao da objašnjavam značaj nove uredbe o otkupu žitarica...

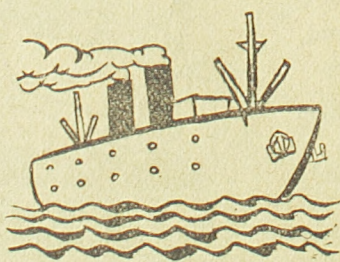
— Zašto?

— Zato što je već prije tri dana sklopio ugovor.

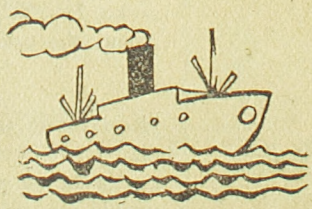
MARŠALOVA „POMOĆ“

Obećanje

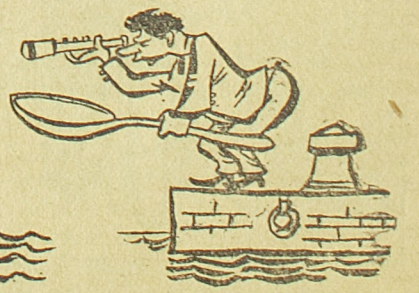
Prvo smanjenje

Drugo smanjenje

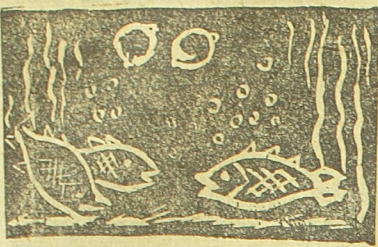
Treće smanjenje

— Nastaviće se —

Na modskom dnu

U MORSKIM dubinama vladao je mir. Samo u jednom usjeku između dvije stijene kraj obale bilo je veoma živo. Zubati, listovi, ugori, hobotnice, morski puževi preplašeno su okru-

žavali na pristojnom razmaku jednu čudnu gomilu. Prije izvjesnog vremena sa njihovog ribljeg neba, to jest sa površine vode, sručila se na dno golema hrpa riba — stranaca. Domorodci su bili preplašeni od ovih meteorskih gostiju, jer ih je drevno iskustvo naučilo da sve što dolazi sa stranog kopna pretstavlja smrtnu opasnost.

Ribe su vijećale. Da li su to mamci ili možda neka izvidnica njihovih neprijatelja ljudi? Delegiran je morski puž da čitavu stvar izvidi. Uskoro se vratio noseći na jednoj svojoj bodlji korpus delikti — mrtvu ribu. Opasnost nije postojala. Među ribama je nastalo čuđenje. Kakvo je to dobročinstvo obuzelo ljude da im, eto, šalju ovako bogate poklone. Ipak nastade gozba.

U tom trenutku nešto nalik

PISMA „JEŽU“

Kvadratura kruga

U našem gradu bio jedan polastičar. Miješao tijesto, pomalo dodavao želatina i saharina pa ispadali kolači. Ali u slobodnom vremenu pročitao on negdje da kvadratura kruga još nije čestito riješena. I odmah se zamislio: „Stani, pa moje su torte okrugle.“

Tako se majstor zainteresovao za kvadraturu kruga. Rješavao problem na svoj način, pomoću oštrog i tankog noža. Najzad je našao praktično rješenje: kvadratura kruga znači da se dobija tačno onoliko puta po pet dinara koliko se komadića izreže iz jedne torte.

Formula nađe masovnu primjenu, i sada kroz komadiće torte možete gledati — a kažu da to i od uroka pomaže.

Nadahnuti uspjehom slavnoga kolege, i neki drugi majstori legoše na posao i napunili radnje sitnim, sitnim kvadratićima, trokutićima i kružićima.

Kvadratura kruga nije više tajna.

L. S.

BANJSKI RECEPT

Već u početku sezone navali pacijenti u Vranjsku Banju, a ono — kupatila neokrećena. Promaklo nekako zimus i proljetos, ali ništa, nikad nije kasno. A strpljivi pacijenti hodali utjehe radi malo po običnoj vodi, pa najzad dočekaše da se zamoče i u ljekovitu. Ali onda počese da zakeraju o kvalitetu hrane i o oblacima prašine, a neki mudrijaši pronašli čak da ni prljavština nije dovoljno velika.

„Knjiga žalbe“ ne može sve to da izliječi, pošto je jako odeljbla a niko je i ne čita, pa tr molimo, družo „Ježu“, da banji prepíšeš jedan od tvojih oprobanih receptata.

S. D.

na orkan zabačka nad njihovim glavama. Stotine okruglih i obijenih predmeta sručiše se među njih.

— Dinamit, dinamit! — razgatalamiše se ribe.

Ali mudri ugro smiri uzbunu: — To su limuni, draga sabračo! Novo čuđenje obuze ribe. Zar su ljudi postali prema njima tako dobri? Sobotnica se ohrabri i pođe da izvidi na obali čitavu stvar. I u povratku donese vijest: oko dvije stotine kilograma mrtve ribe izliferovali su morskim dubinama namještenici mjesne ribarnice. Ova se riba njima pokvarila jer je nisu pustili u slobodnu prodaju kad je prijetila opasnost da propadne. A limunovi su došli iz gradskog nabavnog preduzeća ukvarili se na stovarištu.

I ribe puštise vijest među sve vodozemce i gmizavce: „Ljudi su postali velikodušni, ne treba ih se više plašiti.“ A uskoro stigoše potvrde odasvud. Sa mnogih pijaca crvi se saglasiše: „Da, i nas hrane pokvarenim povrćem i voćem.“ Sa raznih dubrišta njihova sabrača potvrdiše isto: „A nama daju meso poslije dužeg transporta.“

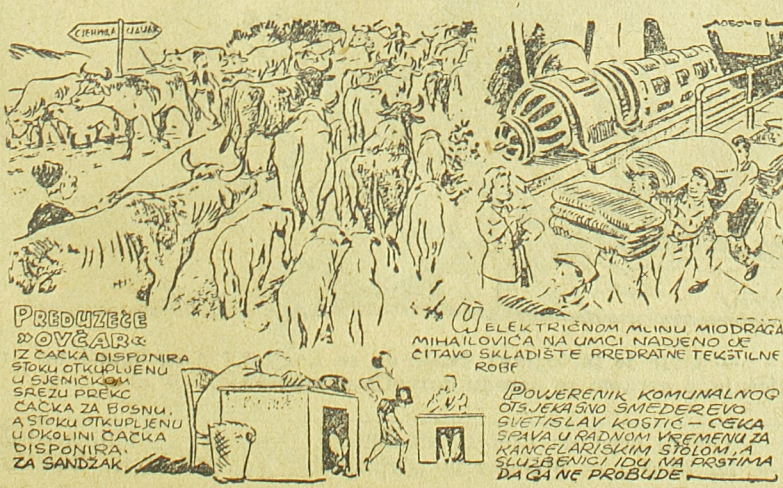
Opšte veselje obuze carstvo riba i gmizavaca i na svom zajedničkom kongresu riješiše da u pute izraz zahvalnosti širokogrudim namještenicima u Sibniku koji u svome poslovanju nađuše više simpatija za njih ribe, nego za svoje mušterije.

Zemljoradnička radna zadruga iz sela Bistrice navalila na Sreski zadrugi savez u Bitolju pa stalno traži da joj se pošalju sijalice. Ovi u Savezu im lijepo objašnjavali da nikako ne dobijaju cijene. Ali oni iz radne zadruge nedisciplinovano nestrpljivi i neprekidno ih potsjećali da Savez sam potraži cijene od fabrike, ako se ova nije sjetila da ih uputi zajedno sa artiklom. Naravno, u Savezu ljudi zaposleni, nemaju vremena da zbog tuđe birokratije vode izlišnu prepisku. Počeli dosadne potraživače da ubjeđuju kako su i njihovi djedovi rukama sijali pa su ipak živjeli, a ovi se odjednom toliko modernizovali pa ne mogu bez mašina. Ali sve bez uspjeha.

Najzad su ljudi iz Saveza, puni brižnosti za živce naručilaca iz radne zadruge, riješili da sijalice pošalju tamo odakle su i došle, kako bi prekinuli jalovu prepisku.

I poslije ovako miroljubivog rješenja Sreski savez u Bitolju još je doživio tu nepravdu da su ga oni nezahvalnici iz Bistrice nazvali birokratskim.

VJEROVALI ILI NE

PREDUZEĆE
DOVČAR
IZ ČAKVA DISPONIRA
STOKU OTKUPLJENU
U SJENJICIMA
SREZU PREK
SACMA ZA PISMA
A STOKU OTKUPLJENU
U OKOLINI ČAKVA
DISPONIRA
ZA SANDZAK

VRIJEME

Vrijeme je rastegljiv pojam. Kad se mjeri časovnicima na beogradskim ulicama, onda odmiche sa pristojnom sporošću. Uzevši u obzir one preostale časovnike, koji još pokazuju znake života, mogao bi čovjek mirno da zaključi da je postao brži od tramvaja. Recimo, pođe pješke od »Albanije« do zgrade Glavne pošte. Na svoje iznenađenje, primijeti da je cio taj put nijedan ne može da stigne da obrije bolesnike u tamošnjoj bolnici. Tamo jedan brica obeća da će to učiniti kao danas, a ono dan pobjegne glavom bez obzira, ostavljajući samo trag na bradama bolesnika, koje su sve duže.

U Nikšiću, vrijeme već ide brže. Tu berberima dani prolaze kao časovi, pa nije nikakvo čudo što nijedan ne može da stigne da obrije bolesnike u tamošnjoj bolnici. Tamo jedan brica obeća da će to učiniti kao danas, a ono dan pobjegne glavom bez obzira, ostavljajući samo trag na bradama bolesnika, koje su sve duže.

Za Sreski poslovni zadrugi savez, koji treba da šalje račune zadrugi u Dolovu, deset dana oklijevanja nije ništa dugačko. A za samu zadrugu u Dolovu vrijeme je tako sporedno da nije nikakvo čudo što otkupljeni zemljoradnički proizvodi leže danima u magacinu.

U Zavodu za socijalno osiguranje u Skoplju vrijeme takoreći leti. Proletjela je godina i po dana, a 35 radnika, koji su radili na šumskom putu Trebinje—Pesjak nisu dobili dječji dodatak. Uporedo sa vremenom letjeli su i akti od Zavoda do Ministarstva poljoprivrede i do raznih filijala ne bi li se pronašla nadležnost.

I sa građevinskim preduzećem »Pelagonija« sličan je slučaj. Ono nije stiglo od avgusta prošle godine da prijavi socijalnom osiguranju radnika Nikolu Ličovskog. K'o vele polako, neće valjda na prečac umrijeti.

Ali vrijeme može da leti još brže. Svega su tri godine prošle od svršetka rata, a reklo bi se da je prohujao cio vijek. Ako ko ne vjeruje, nek se obazre lijevo-desno, neka recimo pređe na drugu stranu Save. Tamo već ima šta da ga uvjeri. Ali, nažalost, ne rade svi tako sa svojim vremenom, kao oni preko Save.

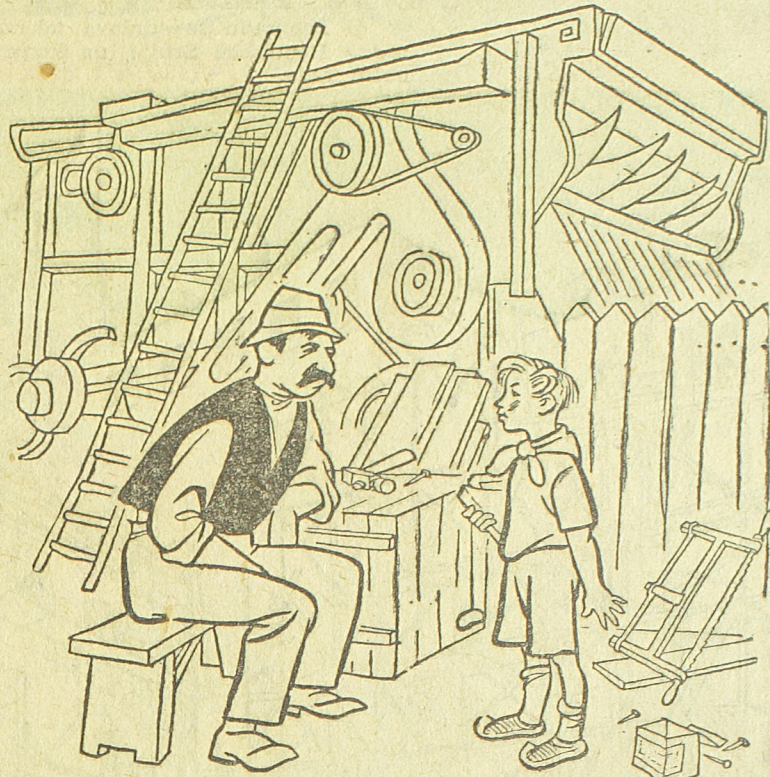
★

NOVA VRSTA CEMENTA

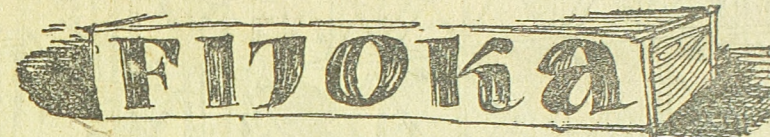
Uprava fabrike cementa „Šar“ smatrala je da njene mašine, s obzirom na zadatke koji ih očekuju, moraju biti tvrde od cementa. Smjestila ih je stoga u dvorište, pa su se mašine poslije jednogodišnjeg očvršćavanja zaista i cementirale, i to — rđom. Iako ispitivanja još nisu završena, uprava je umoljena od strane nadležnih da im dostavi svoja dosadašnja iskustva i zapazanja.

★

OBAVEZAN USLOV

— Pustiću te, mali, da pomažeš na vršaju, ali pod uslovom da me naučiš da čitam.

KOLIKU ulogu igra fijoka u javnom i privatnom životu svjedoči sama činjenica što postoji i više imena za tu zatvorenu pregradu: fijoka, ladica, čekmedže (dakle još od turskih vremena!)

I zato nije čudo kad nas je naš načelnik strogo upozorio:

— Svaki službenik prije nego što pođe iz kancelarije mora provjeriti da li su mu fijoke dobro zaključane. To je osnov dobre administracije, evidencije, ekspeditivnosti, štednje, što naročito važi za daktilografkinje, Fijoka, drugovi, fijoka...

Upozorenje je, nema sumnje, bilo na svom mjestu, ali se osjetilo da nije odjeknulo u srcima — Druže načelniče, — javi se jedan glas — kako da zaključa svoje fijoke onaj koji nema ni brave ni ključa.

— Ja nemam ni stola — kaže drugi službenik.

Daktilografkinja čak nema ni fijoke. Povjerenje stvari, akta, pisaći materijal, svi oni moraju da daju drugima pod svoje. I da li će se sad onaj očuh sjetiti da zaključa ili neće...

Primjedbe su bile umjesne, posljedice konkretne: cio naš

JEDINO BALOVI AKO SPASU

Kad je Murat Bakija, namještenik Sreskog zadruginog saveza iz Pljevalja, otišao u Titograd da podigne obuću za prodaju po vezanim cijenama, morao je između ostalog da primi mnogobrojne antilop-sandale i balske cipele. Stovarište za gumu i obuću pripretilo mu je; ili i to ili ništa. Srećni Murat teslimio je artikle radnim zadrugama, gdje ih seljaci sa interesovanjem razgledaju, a stovarište je zamolio da po selima organizuje balove, kako bi roba konačno dobila kupce.

★

GURMANI

Najveća kajgana na svijetu ispržena je na poljoprivrednom dobru „Livada“ u Ečkoj. Njihovih 500 gusaka za godinu dana dale su 6.000 komada jaja. Evidencija dobra je utvrdila kako je od toga broja svega 2.000 iskorišćeno za nasadivanje, a sa „neznatnim“ ostatkom nepoznato je šta se zbiljo.

Pošto postoji opasnost da se pretovare stomaci takvom golemom kajganom, evidencija dobra je izdala raspis guskama da svaka ponaosob poslije izvršenog zadatka podnese izvještaj o gotovom fabrikatu.

administrativni aparat dao se na fijokiranje i zabavljanje fijoka. O tome smo više govorili nego o predmetima koji se u fijokama čuvaju. Prvo je obrazovna komisija, a i sam sekretar lično se zainteresovao da taj problem bude riješen u roku od dva dana.

Sjutradan kad smo došli u kancelariju vidjeli smo da je zaista komisija već svršila svoje. Skoro na svakom stolu bilo je zalijepljeno parče papira na kome piše: „Staviti ključ u bravu.“ već su, vidimo, došli majstori, ali nam rekoše da će prvo opravit ključeve na vratima i da im je naređeno da jedan počne od prvoga sprata pa da ide naviše, a drugi od posljednjeg pa naniže — dok se ne sretnu. Kad se budu sreli, otpočeće sa stavljanjem brava i ključeva na fijokama.

Međutim, prođe čitav mjesec dana, a oni nikako da se sretnu. Sigurno su se mimoišli, kao dva nebeska tijela u beskrajnoj vasioni, — i, sve s namjerom da se jednom sastanu, srljaju siromasi u suprotnim pravcima.

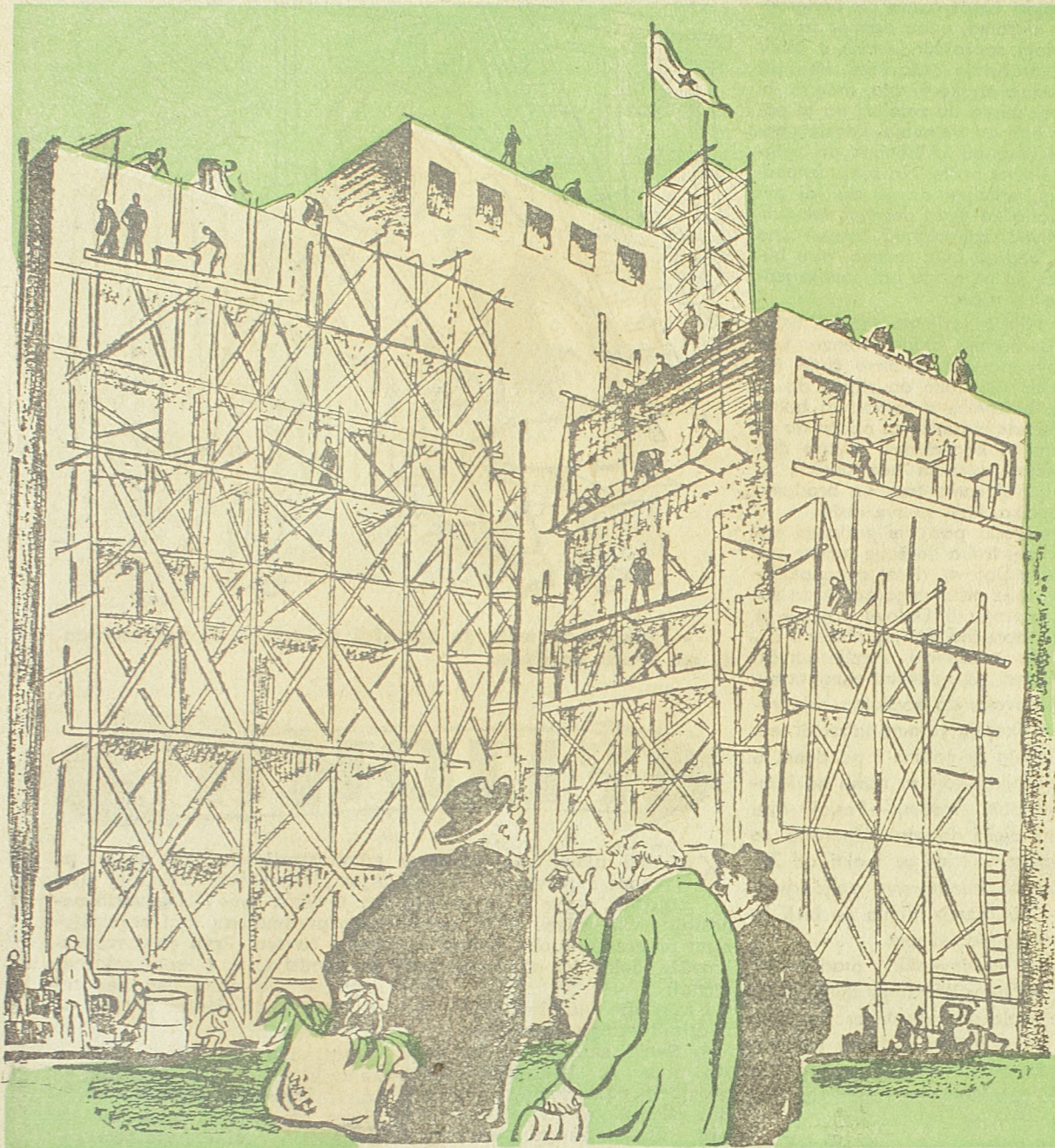
A čekmedže svakom nezaključano, iako shvatamo kakvu ulogu ono igra u „kancelarskom životu.“

— Ko vam je kriv što se tuđa muvate! Vidite da bacamo dubre u korpu!

TAKMIČARI

U Beogradu se održava takmičenje zidarskih brigada Narodne Republike Srbije, na kome brigade pokazuju svoj stil i način rada.

— Pa to je sve isti stil! Svaki ide u visinu.

I Sotir se takmiči

Kad sam došao sinoć sa konferencije kući, pita me žena:

— Šta ti je, Sotire? Nešto si se mnogo namrgodio?

A ja joj kažem:

— Mani me, Savka, u sto đavola. Izbruk'o sam se danas — ispado' ja reakcionar i, još malo, pa neprijatelj.

— A što, crni Sotire? — pita me ona, a ja samo odmahujem rukom, pa kad nemado' kud, počeh da joj pričam sve po redu. Naši riješili da se takmiče, i to po novom načinu zidanja.

A ja počeo da im tolmačim:

— Mladi ste, drugari, zeleni ste, pa ne znate da će novi način da nam izvuče asuru ispod nogu. Zidar samo zida, onaj priučnjak razastire malter, a prost radnik dodaje ciglu. Pa znate li šta to znači?.. Zidara će da treba triput manje — priučnjaci i prosti radnici će da nam osvoje zanat!.. Ako potjeramo tako, samo tek ima da te zove palir, pa da ti kaže: „Majstore, nemamo više posla za tebe, idi traži drugo mjesto.“ A na drugom mjestu — opet „novi način“, i tako otpuštali zidare. a na trećem — isto. I šta smo uradili? Izgubili posao, izgubili zanat.

Kad ja ovo rekoh, diže se graja, misliš nebo pade na zemlju. Nego, tek smiri ih pretsjednik, a ja razvezom dalje:

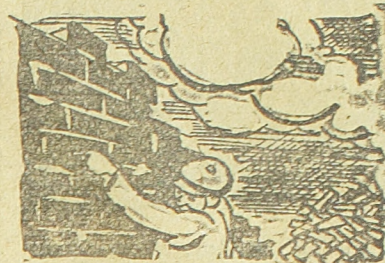
— Dobro vi galamite, ali ja znam šta govorim, a vi ćete se poslije sjetiti šta vam je čika-Sotir pričao. Ali sad ima i drugo: dobro, ajd' da radimo na novi način. Svaki zidar, ako je ovolicko majstor, ima da ozida pe-šest kubika, a dobri majstori će da izbace i osam i deset. I sad šta? Mi zidamo, a normirci gledaju šta se radi bilježe pa kad vide da je norma niska, a oni — tup! — pa povise normu na pet kubika. Imamo li mi tu neku računicu?..

Ja sam, razumije se, htio da kažem: „Pa nemamo, to je bar jasno.“ Ali me oni nadvikaše.

Diže se jedan, pa drugi, pa treći, pa svi po meni... A svaki počne sa: „Drug Sotir nije u pravu...“

Da ne pričam sve po redu — pocijepaše me. Uglavnom, ispade ovako: nema nikakve bojazni da će se izgubiti posao, jer zidara ima malo a posla ima kolikogod hoćeš. To je jedno, a drugo, ispade da mi imamo računicu i da se norma povisi, jer ćemo opet za isto vrijeme da dobijemo iste pare (ako ne ispadne i više), a samo ćemo brže i više da zidamo...
A šta mi zidamo? — to kao pita onaj Slavko iz Babušnice — zidamo stanove za radnike, zidamo fabrike što će da prave plugove, i odijela, i motore, i sve

što nam treba, i zidamo škole, i bolnice i električne centrale. „A za koga sve to? — pa za naš narod. A ko je taj narod? — pa' ko drugi nego mi... Pa što brže sve to pozidamo, to bolje za nas.“ Svi počeh da viču i da pljeskaju, a meni udarila neka vatra u obraze, u zemlju da propadnem.

Eto, tako je to bilo. Ispado' ti ja reakcionar i sebičnjak. Niko mi to ne reče svi me zovu ljepo: „Naš čika Sotir“, i sve uvijaju: „Nije pravilno postavio...“ Ali ja vidim koliko je sati...
Poslije ove priče nastalo je ćutanje. Ja oborio glavu, a i Savka se zamislila. Naposljetku, Savka prekidne ćutanje:

— Pa dobro, Sotire, šta ćeš sad?

A ja udarih šakom o sto:

— Ko, je l' ja?... Ima da im kažem kako se zida na novi način. Neka sam ja stariji, gotovo svi mogu da mi budu djeca — imam da preuzmem zastavicu. Ne dam se ja. Ako me je jezik obrukao, tu su mi čekić i mistrija.

★

Iz administrativne teorije i prakse

PIŠI MI DA TI PIŠEM

ČITAM onomad kako je jedna ustanova dobila nekakav raspis. Raspis k'o raspisa. Razmišljam — i to mi je nešto, čas posla: primljeno, postupljeno, u akta. Jest, ali ovaj imaćeše i prilog, a u prilogu mal'te ne stotinu rubrika za popunjavanje, pa deder sad, prijatelju, zagrij stolicu! Nije administracija mačji kašalj.

Sjutradan, pregledam poštu, kad tamo: raspis. Istina, nije sa stotinu rubrika već na jednom tabaku — ministarstvo naređuje štednju. Papir se, veli, troši, kancelariski materijal se, tako reći, rasipa... Pređuzeti potrebne mjere i podnijeti izvještaj. Drm-nem telefonom svuda gdje treba. Uobičajio sam nekako da riješim što god mogu bez piskaranja, a sve notiram i kontrolišem.

Predem na drugi akt, a ono generalna direkcija poslala raspis papir se troši, kancelariski materijal rasipa — ministarstvo naređuje da se preduzmu mjere za štednju... o učinjenom izvještiti. Aha, ovi su sigurno mislili da o tome ne znamo ništa, a mi već gotovi.

Otvaram treći koverat: Glavna direkcija piše: generalna direkcija je poslala raspis o štednji takve i takve sadržine... papir, kancelariski materijal, naređuje se... poslati izvještaj.

— O, brate, — zovem Jovu — evo imamo tri raspisa, govore o štednji, a liče kao jaje jajetu.

— Daj ih meni, raspisaću ih začas dalje.

— Ama, ne — svršio sam to već, raspisao sam ih usmeno.

— Hm... još bolje, odgovoriću svima „u vezi vašeg akta, primili smo...“

— Da, baš tako: primili smo tri ista raspisa sa kovertima i markama, i zaveli ih u djelovodnik i registar, i šta ti još sve ne. Ali neka, odgovoriću im sam.

— Zašto, ja ću! Uostalom, svejedno, odgovor će i onako biti združen s predmetom i stavljen u akta.

— Neću im odgovarati preko arhive, nego ću prosto sjesti i napisati: Štedite, drugoivi!

I, evo, napisao sam.

Moj Budilnik

NISAM od onih što se ujutru uspavaju, ali budilnik mi je ipak kao neki ventil sigurnosti: zvr... krr... — opominje me on redovno i tačno.

I toga jutra ćujem, kao obično: zvr... krr... Ustanem, napolju dan, a na budilniku: prošlo podne Promučkam ga, osluš-

nem, vidim: stao, ali opet ćujem krr... krr... Sad mi je jasno: nije me probudio budilnik, nego to komšija s gornjeg sprata cijepa drva. Umijem se i proturim glavu kroz prozor da vidim otprilike koje je doba, a odozgo mi se sručiše za vrat neke dlake i papirići. Progledam kroz prašinu, a ono više mene neko istresa tepih. Znači: uveliko je dan, samo me kiša prevarila. Ovog puta se sve dobro svršilo, stigao sam na vrijeme na posao, ali budilnik ne mogu da pustim tek tek onako.

Odlazim poslije podne kod jednog časovničara:

— Donio sam budilnik. On mi je desna ruka, ali ne znam šta mu je, stao!

— Osovina — motri on pažljivo kroz neku spravicu — čišćenje! Dotjeraćemo ga — koštaće 300 dinara.

Učini mi se skupo. Idem ja kod drugog.

— Donio sam budilnik na opravku.

Gleda, kucka, mućka: — Federisanje, regulisanje — stvar je ozbiljna, ali pomučiću se. Koštaće vas četiri stotine.

Podem kod trećeg.

— Stara mašina, treba generalna opravka. Dijelova nema, ali za pedeset banki...
Uveče zabrinuto liježem, komšijin gramofon me uspavljuje. Ali sam se, izgleda, brinuo bez razloga, jer stanar više mene ima ispravan budilnik. Zvr... krr... — to je cijepanje drva: pet i trideset. Ljuske i krpice promiču na ulicu — šest. Do po-

lovine prozora leluja neka ponjava — šest i po.

I, da vidite, navikao sam na to. Budilnik sam doduše opravio: jedan prijatelj, koji se bavi časovničarstvom kao amater, sipao malo nekog zejtina, i sat proradio.

Ali nisam siguran više u njega, šta znam — nije bio kod časovničara, a komšija ionako tjera svoj posao. Bojim se samo da mu se slučajno ne izmijeni radno vrijeme, ili da mu se ne omakne pogled na „kućni red“ što stoji u parteru pažljivo — uramljen.

ZDRAVA LOGIKA

General Markos traži da prestane angloameričko miješanje i da narod slobodno odlučuje o svojoj sudbini.

— Gdje je tu logika? Traže da se Englezi i Amerikanci ne miješaju, a grčkom se narodu dozvoljava miješanje!

OBAZRIVI PANTA

Reakcija nije, man'te, tu ne treba da se broji, ali duša našeg Pante još se ne zna gdje baš stoji.

Dva sata je rada dao, jer vremena ima malo; na skupu se učutao — rječitosti ponestalo.

Al' redovno štampu čita, da bi znao šta se dijeli: gdje šta ima, prvi hita, pa se vajka dan cijeli.

Ne, u društvu on ne gunda — politiku slabo mari, tek u njedra nešto smunda što nestaje život stari.

Vedrijega on je kova, al' »prilike nisu iste« — obazrivost treba ova dok se »stvari ne raščiste«.

Kad bi samo mog'o znati, i siguran kad bi bio da se neće da zarati, smjesti bi se izjasnio!

M. S.